

Ἐγώ, ὁ Κάπτια

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τὸ νὰ βασιστεῖς γιὰ τὸν πόνο τοῦ ἄλλου στὴ δικία σου καὶ μόνο καρδιά, εἶναι κάτι ποῦ σὲ γιομίζει προβληματισμούς· μὰ τὸ νὰ δεῖς ΚΑΠΟΙΟΝ, μέσα ἀπὸ ἓνα γενικὸ πρίσμα, εἶναι κάτι σκετικὰ ἄπλο.

Κεῖνο ποῦ ἀδιάφορα λέμε χτές, παρουσιάζεται μπρός μας πάλι, καὶ τὸ γρήγορο πέρασμά του, μὲ σκοπὸ νὰ τὸ ὀδηγήσει πάλι στὸ χτές, μᾶς γιομίζει μὲ τὸν πρωτόγονο φόβο τῆς αἰώνιας ἐπιστροφῆς. Μέχρις ὅτου ὁ κύκλος καὶ ἡ λύτρωση ταυτιστοῦν στὸ δάθος τῆς καρδιάς, κάτου ἀπὸ τὴ ζωερὴ πίεση τοῦ συναισθήματος.

Ὁλόκληρο τὸ ἔργο τοῦ Κάπτια, ἡ ζωὴ του καὶ ἡ πίστη του ἦταν ἓνας ἀσύνειδος ἀγώνας. Δὲ νικήθηκε γιὰτὶ δὲν πολέμησε, δὲν πέθανε γιὰτὶ δὲν ἔζησε, μὰ χάθηκε, ἀφανίστηκε, ἔγινε ἀγέρας καὶ μείναν ἓνας σωρὸς πηλένιες πλάκες ποῦ μίλησαν καὶ ζωντάνεψαν μιὰν ἀστραπή, μιὰ ὁσμήμαντη, τιποτένια ἱστορία.

ἡ χρονία τοῦ πολεμιστῆ

Χτές τὸ δράδυ ἦταν τὸ φεγγάρι ὀλόγιομο. Ἀρχίζε ὁ καινούργιος μῆνας καὶ παρ' ὅλο ποῦ ἔκανε λίγο ψύχρα, ὀγῆκα στοὺς ἀγρούς γιὰτὶ δὲ μοῦ ῥχόταν ὕπνος. Ἀχ! καὶ πόσο ἦταν ταραγμένη ἡ καρδιά μου κατόπιν ἀπ' ὅλα ταῦτα τὰ φοβερά ποῦχα μάθει!

Ὁ φίλος μου ὁ Ζιππάρ, ποῦναι σπουδαῖος γραφιάς κοντὰ στοὺς θεῖους Ἀσιποῦ, μοῦπε πὼς τὰ σηκώτια τῶν σφαχτῶν εἶναι τὰ κακοσήμαδα.

—Αἴντε, Κάπτια, θάρρος, εἶπε δείχνοντάς μου τὰ μακρυνὰ βουνὰ, ἄς γίνει ὅ,τι θέλουν οἱ θεοὶ μας...

ἡ καταστροφή

Ὁ κόσμος ἔτρεχε φανερά ἀνήσυχος πρῶτ' πρῶτ' μέσα στοὺς δρόμους τῆς Μάρι. Ἀκουστικὴ πὼς πάνου στὸ μοῖρασμα τῶν καναλιῶν ἔχε σπάσει ἓνα φράγμα καὶ τὰ νερὰ πλημμύρισαν τὰ χωράφια.

Τὸ σχολεῖο δὲ δούλεψε σήμερα γιὰτὶ τὰ ἀγόρια πῆγαν νὰ δοῦν τὴν καταστροφή. Ἀφοῦ κι ἐγὼ δὲν εἶχα δουλειὰ νὰ κάνω, τράβηξα γιὰ τὰ χωράφια μαζί τους. Πάταγα ἄκρη ἄκρη, προσέχοντας νὰ μὴ μουσκεψῶ τὰ ψάθινα σαντάλια μου, ἀλλὰ δταν εἶδα πὼς δὲ θὰ τὸ ἀπόφευγα, τὰ πῆρα παραμάσχαλα καὶ τσαλαδούταγα λεύτερα.

Τὸ νερὸ κύλαε παντοῦ θολωμένο καὶ παράσερνε τὸ νέο σπόρο. Οἱ χωριάτες κυλόντουσαν μέσ' στὴ λάσπη καὶ τὰ δάκρυά τους ἀνακατεύντουσαν μὲ τὸ νερὸ. Μιά κοπέλα, ἑστίθη, ἀναμαλλιασμένη, κλώτσαγε τὴ γῆ καὶ μούγκριζε ἀγριεμένη.

—Πάει ἡ σπορά, σκέφτηκα, θὰ πεινάσει ὁ κόσμος, ἀλλοίμονο στὴ φτώχεια! κι καρδιά μου μάτωσε.

μετὰ τῆ συφορά

Ὁ βασιλιάς μας ὁ σεβαστὸς Ζιμρι-Ζίμ, θὰ πάει σήμερα στὸ ναὸ τοῦ Ἐα γιὰ νὰ τοῦ ἀλαφρώσει τὸ θυμὸ. Ἀς εἶναι εὐλογημένος ποῦ ξεκινάει ἀπὸ τὸ λαμπρὸ του ἀνάχτορο γιὰ δικιά μας χάρη.

Ἐχω δυὸ μέρες τώρα νὰ κλείσω μάτι ἀπὸ τὴ στενοχωρία μου, γιὰτὶ, πὼς νὰ τὸ πῶ, δὲν ἀντέχω σὺς δυστυχίες. Γράφω μερικὸς στίχους πάνου σὲ κεραμόπλακες μὰ κατόπιν τοὺς σβῆνω γιὰτὶ ντρέπομαι τὴν καρδιά μου. Ἀχ! καὶ νάχα τὴ δύναμι τοῦ Σαμάς, τοῦ περήφανου ἡλίου, ν' ἀλάφρωνα λίγο τὸ πόνο τοῦ ἀνθρώπου!...

ἡ γιορτῆ

Τῶχει τὸ ἔθιμο, στὴ μεγάλη γιορτῆ ποῦ γίνεται σήμερα στὴ πολιτεία μας, ἐμεῖς οἱ δάσκαλοι νὰ προσφέρουμε στὸ βασίλειά μιὰ πάπια. Ἀγόρασα μιὰ χτές τὸ ἀπόγιομο

ἀπὸ ἓνα πονηρὸ χωριάτη καὶ σηκώθηκα σήμερα πρὶν ἀκόμα νὰ χαράξει ἡ μέρα. Στὰ σκοτεινὰ πλῆθηκα, νύθηκα, πῆρα τὴν πάπια μου ἀγκαλιά καὶ τράβηξα γιὰ τὸ ἀνάχτορο. Νόμιζα πὼς θάβρισκα κάποιον γνωστὸ, ἀλλὰ ἦταν πολὺς κόσμος καὶ κανεὶς δὲ μοῦ ἔδωκε σημασία. Ἀφῆσα τὴν πάπια μου μαζί μὲ τὶς ἄλλες καὶ στάθηκα παράμερα, μονάχος μου προσμένοντας ν' ἀρχίσει ἡ τελετὴ.

Ἀχ! μονολογοῦσα, κανεὶς δὲ θὰ μὲ κοιτάξει σήμερα, καὶ ἀρχισα νὰ ντρέπομαι γιὰ τὴν ταπεινὴ καταγωγὴ μου.

—Κακομοῖρη Κάπτια, τίποτα δὲ λογιέσαι... Πικράθηκα μὲ τούτῃ τὴ σκέψη, ἔδωκα μιὰ, ἔφυγα ἀπὸ τὴ γιορτῆ καὶ ὄγῆκα στὰ χωράφια μόνος νὰ ἀναπνεύσω λίγο ἀέρα ἀμύλυντο.

ὁ σ π ι ἡ σ ι ρ ῆ τ ῆ ς

Πρῶτ' πρῶτ' σήμερα στὸ σχολεῖο ἦρθε ὁ ἐπιθεωρητὴς· μῆκε δαρὺς, σμιχτοφρύδης, μὲ τὴν τετράγωνη γενιάδα καὶ τὸ θαρὺ γκριζὸ χιτῶνα του. Τὰ παιδιὰ καθόντουσαν καταγῆς καὶ τοίμαζαν τὶς πλάκες τους νὰ γράψουν τὰ μαθήματα ποῦ θὰ τοὺς ἔλεγα.

Ὁ κύριος ἐπιθεωρητῆς μὲ κοιτάξε μιὰ στιγμὴ ξαφνιασμένος καὶ μετὰ μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ πολὺ ἄγρια:

—Δάσκαλε Κάπτια, γιὰτὶ ξυριζόστε;

Ἐφερα τὸ χέρι μου ἀσυναισθητὰ στὸ ξυρισμένο μάγουλο καὶ φέλιχα: «Μὲ ἐνοχλοῦν τὰ γένια, κύριε...». Ὁ ἐπιθεωρητῆς τινάχτηκε λές καὶ εἶδε φίδι.

—Κάνατε μιὰ ἡλίθια πράξη τώρα, μοῦ εἶπε, καὶ τὸ χειρότερο φέρνετε μιὰ πιὸ ἡλίθια δικιολογία.

—Μὰ εὐτὸ δὲν εἶναι δικιολογία, μουρμούρισα τότε ἐγώ, ἀλλὰ ὁ κύριος ἐπιθεωρητῆς εἶχε πολὺ ἀγριέψει καὶ ἀρχισε νὰ φωνάζει, ἐνῶ τὰ μάτια του ἦσαν κατακόκκινα:

—Φύγε, Κάπτια, ποτὲ δὲ θὰ ξαναδιδάξεις, γιὰ νὰ μάθεις νὰ σέβεσαι τοὺς γεροντότερους. Τράβηξα πρὸς τὴν πόρτα, δταν τὰ παιδιὰ μου, ποῦ μὲ ἀγαποῦσαν καὶ τὰ ἀγαποῦσα πολὺ, φώναξαν:

—Μείνετε, κύριε, κοντὰ μας!

Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔστρεψα οὔτε τὸ κεφάλι μου γιὰτὶ ντρέπηκα νὰ μὲ δοῦν νὰ κλαίω.

ἡ α γ ι ν ε ι π ο λ ε μ ο ς :

Ἀχ! πόσο πολὺ φοβοῦμαι, καθημερινὰ φτάνουν πιά μηνύματα ἀπ' τὰ σύνορα πὼς λαὸς ξένος τοίμαζεται νὰ τὰ διαβεῖ.

Μὰ τί σὲ νοιάζει ἑένα, φτωχέ μου Κάπτια, ἀφοῦ οὔτε τὴν πείνα σου δὲν μπορεῖς νὰ χορτάσεις...

μ ι α ε ι δ ῆ τ ῆ

Ἐμαθα πὼς ζητᾶνε ἓνα δάσκαλο γιὰ τὴν κόρη τοῦ ἀρχοντα Μάρουμ.

Θὰ πάω καὶ ὅ,τι γίνει, δὲν ἔχω δουλειὰ καὶ ἡ πείνα ὅλο μὲ σφίγγει...

ὁ ρ ῆ κ α δ ο υ λ ε ι α (ε π ι τ ε λ ο υ ς)

Πετάω ἀπ' τὴ χαρὰ μου ἀπόψε, δγαίνω στὸν κῆπο μου καὶ κυλιέμαι καταγῆς θωρώντας τ' ἀστέρια. Ἡ ἀρχόντισσα Μιραντοῦ μὲ διάλεξε γιὰ δάσκαλό της!

Εἶναι μιὰ γλυκεῖα, ὀλιμμένη, μελαγχολικὰ κοπέλα. Μεγάλῃ ἡ τιμὴ ποῦ μοῦ ἔκανε, μὰ κι ἐγὼ θὰ δάλω τώρα ὅλα μου τὰ δυνατά, γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσω.

σ τ ῆ ν ε α δ ο υ λ ε ι α

Σήμερα πῆγα στὸ ἀνάχτορὸ τῆς ἀξημέρωτα γιὰ τὸ πρῶτο μάθημα. Χρειάστηκε νὰ περιμένω πολλὴ ὥρα ἕως ὅτου νὰ ξυπνήσει καὶ νὰ τοίμαστέ. Βγήκαμε πρῶτα μιὰ

δόλτα στὸν κήπο — μοῦ ζήτησε συγνώμη πού με εἶχε καὶ περίμενα. Δὲν ἤξερα πῶς νὰ φερθῶ, πρόσεχα πάρα πολὺ τοὺς τρόπους μου, γιατί εἶμαι, βλέπετε, καὶ λίγο χωριδάτης. Ἡ ἀρχόντισσα μοῦ φαίνεται πῶς διασκεδάζε με τὴν ἀμχανία μου καὶ τὰ ἀδέξια φερσιμάτα μου. Μία στιγμή χαμογέλασε καὶ τοῦτο μοῦ ἔδωκε πολὺ θάρρος. Καθίσαμε σ' ἓνα παγκάκι ἀπὸ μάρμαρο καὶ ἐκεῖ ἀρχισα τὸ μάθημα. Τῆς μίλαγα γιὰ τὸν ἀριθμὸ 60, γιὰ τὸν τρόπο πού ἐλέγχει τὴ ζωὴ μας ὁ θεσπέσιος τοῦτος ἀριθμὸς καὶ φαίνεται πῶς εἶχα παρασυρθεῖ, γιατί μία στιγμή ἡ ἀρχόντισσα με ἄγγιξε στὸ γόνατο λέγοντας:

—Ὦ, σταματήστε πιά αὐτὴ τὴ φλυαρία. Τινάχτηκε τρομαγμένος, μὰ αὐτὴ χαμογέλασε τόσο γλυκά, τόσο θλιμμένα ψιθυρίζοντας:

—Κάπτια, μίλα μου σὲ παρακαλῶ γιὰ τὸν κόσμο πού εἶδες πίσω ἀπὸ τοῦτο τὸ μαντρότοιχο. Κάτι θέλησα νὰ πῶ, ἀλλὰ ντράπηκα, λυπήθηκα, χάρηκα καὶ ἀρχισα νὰ τῆς μιλῶ γιὰ τὸ λαὸ πού ἤξερα, μέχρι ἀργὰ τὸ μεσημέρι.

Δὲν κάνουμε πιά μαθήματα, παρὰ συνέχεια τῆς γνωρίζω ἓναν κόσμο πού ποτέ της δὲν ἔνοιωσε. Ἡ καρδιά μου γιομίζει ἀπὸ ἓνα παράξενο συναίσθημα σὰν τὴν κοιτάζω στὰ μάτια καὶ τὰ μάγουλά μου πυρῶνουν σὰν τύχει καὶ μοῦ χαμογελάσει.

Ἐξω πάρε πολὺ θάρρος μαζί της καὶ τῆς μιλάω τώρα πιὸ λεύτερα. Προχτές μάλιστα πού ἔφυγα ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ τὸ ἀνάχτορό της, τῆς ἔσφιξα τὸ χέρι καὶ τῆς τὸ κράτησα λίγο περισσότερο στὴ χούφτα μου, κι αὐτὴ δὲν τὸ τράβηξε.

Εἰμαι ἐρωτευμένος

Εἶμαι στὰ αἰγούρα ἐρωτευμένος μαζί της, γιατί πῶς ἀλλιῶς μπορῶ νὰ ἐρμηνεύσω τὸ γεγονὸς πῶς, σὰν δὲν εἶναι κοντά της, κάθομαι καὶ τὴ σκέφτομαι ὥρες καὶ γράφω στίχους πάνου στὸν πηλὸ με τ' ὄνομά της ὀλόγυρα;... Ἀλλὰ ἔλα πού δὲν τολμάω νὰ τῆς μιλήσω... Γιατί ποιὸς εἶμαι ἄγῳ, ὁ Κάπτια, ἓνας δασκαλάκος;...

πολεμὸς !!!

Οἱ στρατιῶτες μας πέρα στὰ μακρινὰ σύνορα ἦρθαν σὲ σύγκρουση με ξένους. Μεγάλῃ ἀναστάτωση κρατᾶει τοὺς ἀνθρώπους στὴν πόλιν μας. Ἀγοράζουν ὅπλα καὶ τρόφιμα. Φωνάζουν, τρέχουν ὀλημέρα, μὰ ἐγὼ τίποτα. Ἀλλοῦ τὸ μυαλό μου.

Ἀὖτὸ κομμάτι σκέφτηκα ψὲς τὸ θράδυ, δὲν εἶναι ζωὴ αὐτὴ. Θὰ τῆς μιλήσω καὶ ὅτι γενεῖ....

ἐξιμολογήσῃ

Πῆγα στὸ ἀνάχτορο πιὸ πρωὶ ἀπ' ὅ,τι συνήθιζα φορῶσαι χιτῶνα καὶ τὰ πιὸ καθαρὰ σαντάλια μου. Εἶχα πιά πάρε τὴν ἀπόφαση. Θὰ τῆς ἔλεγα πῶς τὴν ἀγαπᾶω. Ὁταν ἦρθε νὰ με βρεῖ στὸ παγκάκι, τὸ θάρρος μου εἶχε ἐξανημιστεῖ, ἀλλὰ αὐτὴ χαμογέλασε γλυκά καὶ μοῦ εἶπε:

—Λέγε, Κάπτια, τί ἔχεις καὶ εἶσαι ἀνήσυχος;

Ζόριας τὸν ἑαυτὸ του, τὸν εἶπα γουρῶνι, μὰ τοῦτος τάχε στηλῶσαι πεισματάρικα καὶ δὲν ἔδωχα ἀχνα... —Κατάλοδα, εἶπε ἡ πριγκίπισσα, θὰ φοβᾶσαι καὶ σὺ τὸν πόλεμο πού πλησιάζει.

—Ὅχι, μούγκρισσα, δὲ φοβᾶμαι ἀλλὰ νά... ἄπλωσα τὸ χέρι μου καὶ χούφτισα τὸ δικό της: Σ' ἀγαπῶ, Μιραντοῦ, εἶπα ξέψυχα.

—Ὦ καλὲ μου, γι' αὐτὸ δίσταζες, εἶπε αὐτὴ χαμογελαστά. Τῶς κάπως καταλάβει, μὰ δὲν περίμενα πῶς ἐσὺ, ἓνας...

Τινάχτηκε τρομαγμένος, τράβηξα τὰ χέρια μου, ψιθύρισα σὰ χαμένος: «ἐγὼ ἓνας...»

Καὶ ἔφυγα τρέχοντας μέσα στὶς φτέρες.

ἡ ἀρρωστία

Εἶχα δυὸ μέρες με πυρετὸ στὸ στῶμα μου. Τὴν τρίτῃ μέρα ἦρθε καὶ με ὀρθῇ ὁ φίλος μου ὁ Ζιππάρ. Μοῦφτιασε ἓνα νεροζούμι ἀπὸ κάτι χορταρικά πού ὀρμαγαν, μοῦ τῶσε, καὶ συνέφερα λίγο. Τότε με ῥώτησε:

—Ἀὖτὸ κακομοῖρη Κάπτια, πῶς κατάντησες ἔτσι, τί ἔ-

χεις καὶ δὲ βγαίνεις πιά τὰ θράδια στοὺς ἀγρούς;

Μὰ ἐγὼ δὲν ἀπάντησα, γιατί ἤμουν πολὺ θλιμμένος, ὁ φίλος μου ὅμως κατάλαβε καὶ μοῦ εἶπε:

—Ἐρωτᾶς, ἔ; Ἀὖτὸ πονηρὲ, με ποιά λοιπόν; Καὶ τότε σὰ στεναγμὸς μούφυγε τ' ὄνομά της.

—Μὲ τὴ Μιραντοῦ.

Ὁ φτωχὸς ὁ Ζιππάρ τινάχτηκε ἀλαφισμένος, με θούτῃς ἀπ' τοὺς ὤμους, εἶπε με μάτια γουρλωμένα:

—Μπᾶς κι ἔχασες τ' ἀλογικά σου, βρε Κάπτια, ἐσὺ, καὶ κοιτάζεις μιά πριγκίπισσα σωστή; Κάποιος δαίμονας σοῦ-ριξε τὰ μυαλά σου ἀλλὰ κι αὐτὴ τί λέει γιὰ τὸ φέρισμό σου;

Ἐμένα ὅμως λόγος δὲ ὄγῃ ἀπὸ τὸ στόμα μου, γιατί εἶχα χυθεῖ στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἔκλαιγα πάρα πολὺ δυανάτῃ.

πολεμὸς !

Οἱ στρατολόγοι τοῦ βασιλιᾶ γυρνοῦν στοὺς δρόμους καὶ μαζεῦουν στρατιῶτες γιὰ τὸν πόλεμο. Ἐγὼ κάθουμαι κλεισμένος στὴν κάμαρά μου κι ἀπ' τὸ στενὸ παραθύρι τῆς κοιτάζω τὸ ἀναστατωμένο πλῆθος. Ἡ καρδιά μου εἶναι πολὺ πονεμένη. Ἀργὰ σήμερα ὁ Ζιππάρ μοῦ εἶπε πῶς οἱ βροὶ ἔχουν θυμώσει καὶ δὲ δγάζουν καλοσημάδες τὶς θυσίες. Κούνησα τὶς πλάτες μου γιατί καθόλου δὲ με νοιάζει.

Ἀκοῦμε τὶς φωνὲς ἀπὸ τὸ ἐχτρικὸ στρατόπεδο ποῦναι ἔξω ἀπὸ τὰ τεῖχη μας. Σήμερα σκέφτηκα νὰ δγῶ λίγο νὰ περπατήσω, γιὰ νὰ διασκεδάσω τὴν πίκρα μου καὶ τὴ μοναξιά. Ἀλλὰ ὡς ἔδωκα, πέρασε τὸ φορεῖο με τὴν πριγκίπισσα ἔξω πῶς τοῦ πατέρα της καὶ τραβοῦσαν γιὰ τὸ μεγάλο νάβ. Κρύφτηκα μὴ με δεῖ καὶ δταν χάθηκαν ἔδωκα τὰ κλάματα.

Οἱ ἄρχοντες τὰ χρειάστηκαν τώρα καὶ τρέχουν μιά στοὺς θεοὺς, μιά στοὺς ἀνθρώπους. Τὰ λιπαρὰ χέρια τους κατέβηκαν στὴ ζητιανιά τῆς ζήσης. Τώρα νοιώθουν τί θὰ πεῖ δυστυχία.

Χαίρουμαι παράδοξα γιὰ ὅ,τι γίνεται, χωρὶς νὰ στενοχωριέμαι διόλου. Πῆρα ἀπόφαση, θὰ πάρω κι ἐγὼ σπαθὶ νὰ πολεμήσω.

στὴ μάχη

Ἀὖτὸ κατὰφερα σήμερα, πάω στὸ τεῖχος νὰ πολεμήσω καὶ με τὴ σκέψη μου ρωτᾶω τί πάω νὰ κάνω ἄραγε; μὰ τὸ πλῆθος με σπρώχνει, κάποιοι φώναζε γιὰ καθήκοντα καὶ ἀνυπερόχους.

Ἐφτυσα στὸ χῶμα ἀηδιασμένος καὶ μούγκρισα θυμωμένα με αὐθάδεια. Εἶδα ἀπὸ τὶς πολεμίστρες τὴν ἐχθρική μνηστῆκα καὶ μετὰ ἔριξα μιά ματιὰ στὴν πόλιν, σκέφτηκα: «κακομοῖρα Μάρι, χῶμα θὰ γίνεις γρήγορα».

κοντεύου με...

Ἡ ἄμυνά μας κρατᾶει δὲν κρατᾶει. Τὰ σχολεῖα ἐκλείσαν· ὁ λαὸς βλαστῆμαί, κλαίει, προσεύχεται, οἱ ἀρχόντοι σὰν· ὁ λαὸς βλαστῆμαί, κλαίει, προσεύχεται, οἱ ἀρχόντοι ναν ἓνα καὶ δάλλουν ἀντάμα στὴν καταστροφή. Κανείς δὲν ἀγριεῖ μαζί μου ποῦχω ξυρίσει τὰ γένια μου κι ἐγὼ κάθουμαι καταγῆς ὀλημέρα σήμερα. Γράφω πάνου στὶς πλάκες μου ἥρεμα, ἡσυχασμένα καὶ διασκεδάζω με μιά ἄγρια ὁμολόγητῃ χαρὰ τούτῃ τὴν καταστροφή.

Πάει, ξεπέρασα πιά τὸ φόβο τῆς ζωῆς μου κι ἔτσι ἔχω δυνάμεις νὰ διασκεδάζω. Τοῦτο δὲ τὸ λέγω καὶ νὰ τὸ πιστέψετε, ἔχασα καὶ τὴ Μιραντοῦ.

αχ

Κατέβηκα νωρὶς ἀπὸ τὸ τεῖχος σήμερα. Δὲ χρειάζεται νᾶσαι πολὺ εὐπνιος νὰ καταλάβεις ὅτι ἔφτασαν τὰ τελευταῖα μας... Ὁμορφόδεσα τὶς πλάκες μου, τὶς ἔχωσα σὲ μιά γωνιά στὸ καλύδι μου καὶ θὰ καθίσω τώρα στὸ κατώφλι νὰ περιμένω κείνο πού οἱ ἄλλοι τὸ λένε θάνατο, κι ἐγὼ τὸ λέω Ἀχ!!!...

ΒΑΣΙΛΗΣ ΤΣΟΝΑΚΑΣ